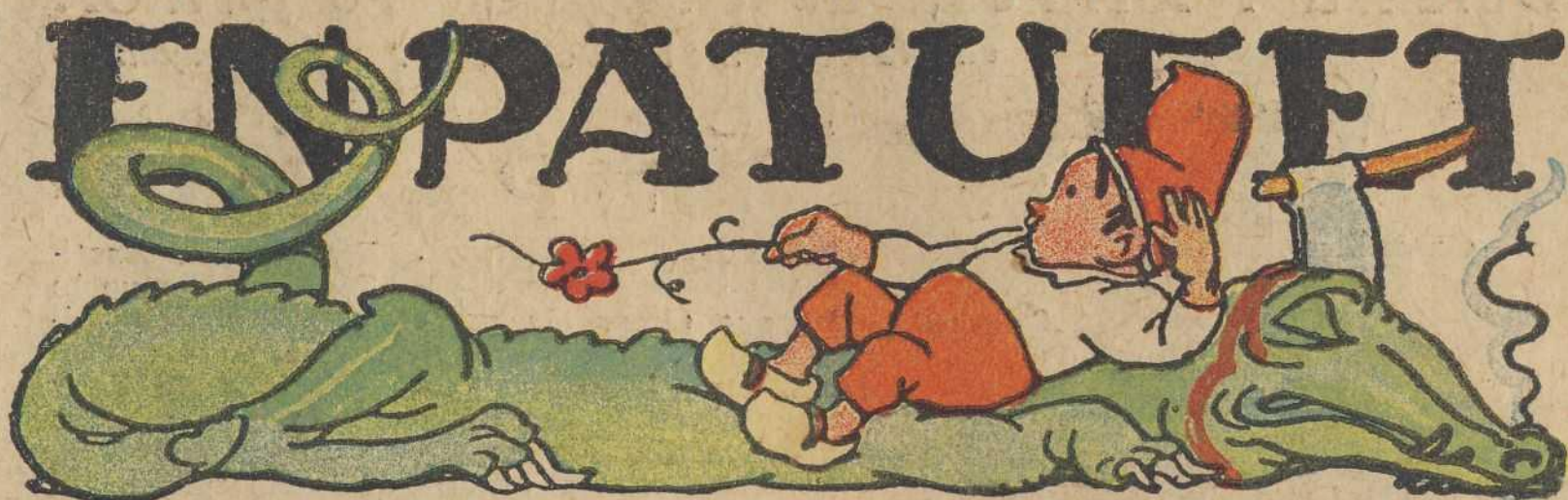

PESADA DÒSIMETRICA

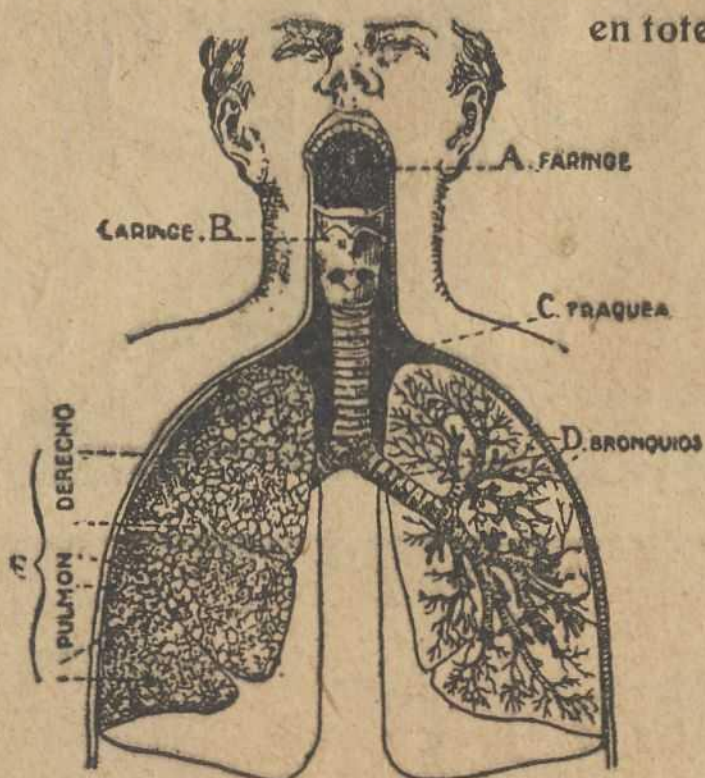
— Vaja, home, no miri tan prim que és per una pobre!

Defensa i fortalesa de l'aparell respiratori

en totes les edats i estacions de l'any mitjançant els

MEDICAMENTS ASPAIME

REPRODUCTION DEL CONJUNTO DEL
APARATO RESPIRATORIO

ciat, pobre, és un camp d'acció d'un sens fi de microbis que troben un excellent mitjà per la infecció i desenrotll en l'Aparell respiratori dels que viuen o freqüenten aquests medis, principalment pels que han de fadigar la veu, oradors, comerciants, els que fan treballs consuntius, els que abusen del tabac, beuen líquids alcohòlics o mengen aliments irritants que estimulen i mantenen la secreció *Broncopulmonar*, tot això també predisposa a *Catarros broncopulmonars*, *Angines*, *Laringitis*, *Bronquitis*, *Tuberculosis pulmonar*, *Asma*, *Afeccions generals de la Gola*, *Bronquis i Pulmons* que són camp d'origen de la *Tos o Sufocació*.

Les *Pastilles Aspaime* superen a totes les conegudes per la seva composició, que no pot ésser més racional i científica, gust agradable, essent les úniques que resolen el transcendental problema dels medicaments balsàmics i volàtils, que es conserven indefinidament i mantenen íntegres les seves meravelloses propietats medicinals per combatre d'una manera constant, ràpida i eficaç les enfermetats de les *Vies respiratòries*, que són causa de la *Tos o Sufocació*. . . . Preu: 1 pta. capsula.

Elíxir Pectoral Aspaime: La composició de l'*Elíxir Pectoral Aspaime* és la última paraula de la ciència actual; no conté calmants ni medicaments paliatius i deu les seves meravelloses propietats medicinals, especialment els fosfats, sals càlciques vitalitzades i guaiacol combinat que conté, i cada medicament, en la harmonia de propietats antisèptiques regeneradores i sedants per la *Gola*, *Ronqueres*, *Angines*, *Laringitis*, *Bronquitis*, *Tuberculosis Pulmonar*, *Asma* i totes les afeccions en general del l'aparell respiratori.

Així com les *Pastilles Aspaime* estan indicades en els casos aguts i per prevenir els casos crònics de les *Vies Respiratòries*, l'*Elíxir Pectoral Aspaime* és indispensable com a *Reconstituent* i defensor *Broncopulmonar* de ràpida i positiva eficàcia. Són dos medicaments que es completen i poden prendre's al mateix temps. . . .

Preu: 5 ptes. botella.

Pomada Aspaime i Xarop infantil Aspaime: En l'estudi i resolució dels medicaments *Aspaime* tot ha estat previst i resolt, d'aquí la *Pomada Aspaime* (untures pel pit) i *Xarop Infantil Aspaime* (agradable de prendre); medicaments còmodes, de fàcil ús per combatre *Catarros*, *Ronqueres*, *Angines*, *Laringitis*, *Bronquitis*, *Pulmonies* i totes les enfermetats de les vies respiratòries dels infants, que són causa de la *Tos o Sufocació*. Aquests medicaments no contenen cap substància nociva ni perillosa per l'organisme infantil, el que permeten instituir i seguir tots els tractaments des del naixement, sense témer ni cuidado i amb ràpid i satisfactori èxit. Preu de la *Pomada*: 0'50 ptes. capsula. *Xarop infantil*: Preu: 2 ptes. botella.

Els *Medicaments Aspaime* són receptats pels metges. Els *Medicaments Aspaime* són els preferits dels malalts. Exigiu els lligítims *Medicaments Aspaime* i no admeteu substituïts interessats, d'escassos o nuls resultats.

Els medicaments *ASPAIME* es venen en les principals

Farmàcies i Drogueries d'Espanya, Portugal i Amèrica

NOTA.—Tots els pacients de les vies respiratòries, dirigint-se i enviant 0'50 pesetes en segells de correu pel franqueig a les *Ofícines del Laboratori Sókatarg*, carrer del Ter, 16, Telèfon 564 S. M., Barcelona, rebran gratuïts prospectes detallats sobre les enfermetats de les vies respiratòries.

Un altre centenari

TOT França celebra aquests dies el tercer centenari de la naixença d'un dels seus fills més eminents, el gran Bossuet, orador sagrat d'universal anomenada, estilista puríssim del seu idioma i una de les més grans figures de l'Església universal.

Monsenyor Jaume Bruique Bossuet fou nat a Dijon l'any 1627.

Després de seguir els estudis de la carrera eclesiàstica, fou ordenat sacerdot, consagrant-se especialment a la predicació, ministeri en el qual excel·lí damunt de tots els oradors del seu segle.

Fou bisbe de Coudom i més tard de Meaux, circumstància que, juntat a la de la seva prodigiosa eloqüència, li valgué ésser anomenat l'Aliga de Meaux.

Pronuncià les oracions funeràries d'Enriqueta de França, reina d'Anglaterra, de la duquessa d'Orleans, de Condi, de Le Tellier, d'Anna de Gonçaga, princesa palatina, i de molts altres prínceps i alts personatges de la Cort francesa, peces d'oratoría ssgrada que avui encara són proposades com models del gènere en tots els tractats d'eloqüència, i que han estat recollides en les col·leccions que es titulen «Sermons» i «Oraisons funèbres».

Dintre d'un llenguatge magnífic i inspirat, Bossuet sapigué treure de l'ur vida, com ell diu, «les grans i temibles lliçons» que Déu dona als reis i als homes.

Nomenat preceptor del Delfi, o príncep hereu de França, va escriure, per al ensenyament del seu august deixeble, el seu famós «Discurs sobre la Història Universal» que li valgué ésser tingut, com encara ho és, com un dels cims de les ciències històriques.

Obres de Bossuet són també les «Variacions de les esglésies protestants» i la «Política treta de la Sagrada Escriptura», en la qual va revelar-se com un gran ex·geta i com un eminent estadista alhora.

Després d'una vida plena de mereixements i nibat de la glòria d'un mundial prestigi, l'Aliga de Meaux alçà el vol cap a Déu l'any 1704.

ABECÉ

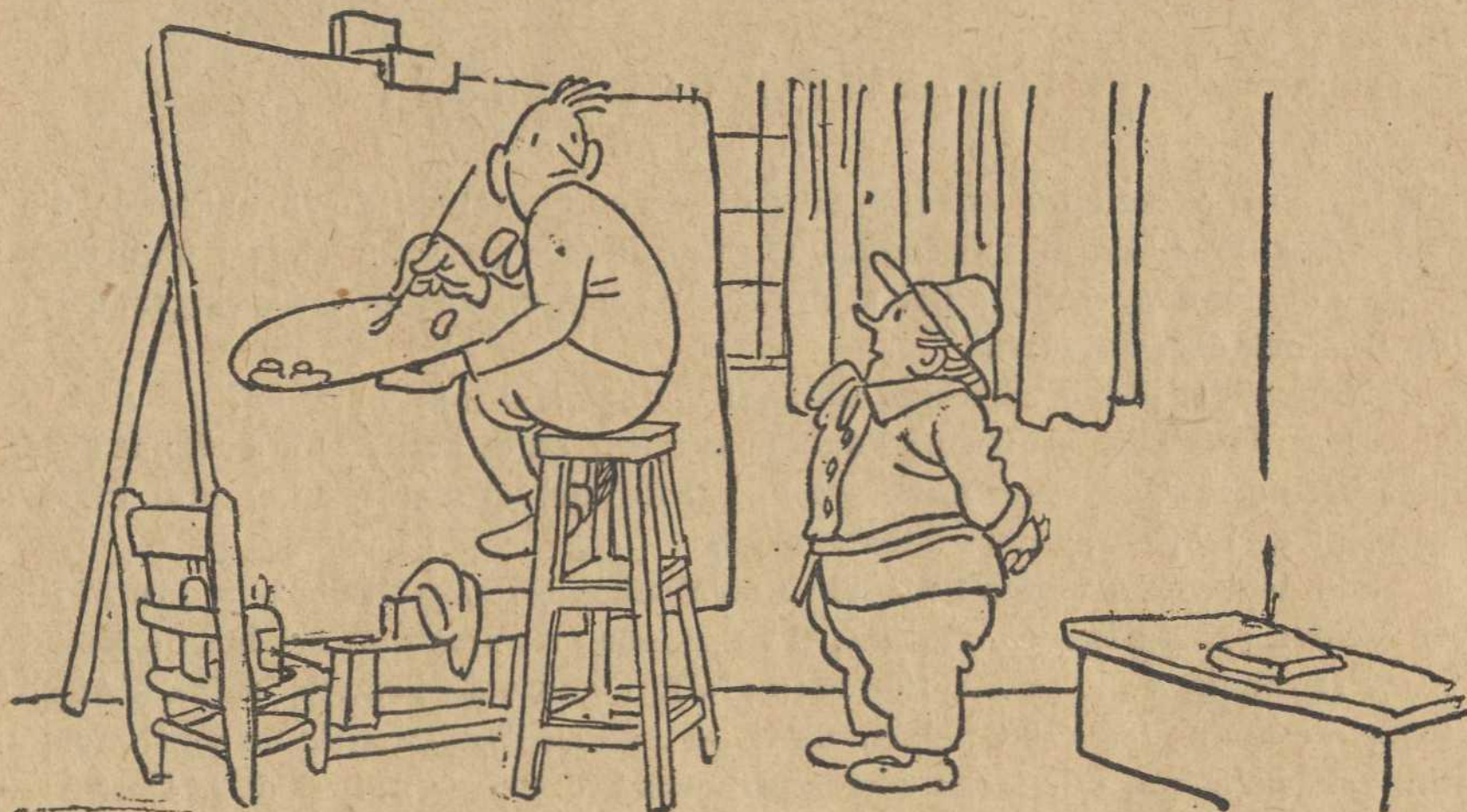

Pel·lícula de la setmana

Es el problema actual,
la calefacció central;
i en tant no el ti guem resolt
no cal parlar poc ni molt
de les altes qüestions
que trasbalsen les nacions,
de crisis industrials,

de conflictes socials,
de la manca de treball,
ni d'en Joan Maragall;
car són assumptes aquèts,
que ens agafen del tot freds.

NYIC

- Noi fa tres anys que pintes aquest mateix quadro.
- Doncs et participo que conservo el mateix calor d'inspiració que el primer dia.
- Tu no ets un artista, tu ets un termos.

Patufe: I tu amb què et purgues?
— *Encara no ho sabs? Amb Fresil*
unes maduixes molt més bones que el
terrell.

De venda en farmàcies.

MALLOL

L'inconegut sacrifici

QUAN hagué acabat 'a tasca, Metzger prengué un llibre i es disposà a allunyar-se del lloc on els altres mossos enraonaven animadament tot fent gatzara i bromejant.

— A on vas? — li preguntà G. rther amb una punta d'ironia. — Que potser has de resar?

— Vaig a llegir una estona — respongué l'interpel·lat sense voler entendre la burla que tancaven les darreres paraules del més desmanegat de s companys del treball.

— Sembles un avorrit de la vida. Tot just tens un moment lliure, fuges de nosaltres com si et féssim por.

— No és pas això. Cadascú té la seva afició i jo tinc la de la lectura.

— Tanmateix, un xic de broma és bo pel cos i... potser també per l'ànima.

— No t'ho negaré, sobretot si la broma és de bona llei.

— Vols dir que la nostra no és pas d'aquesta mena?

— Déu me'n guard de dir tal cosa. Si hom no la comparteix és difícil de poder qualificar-la.

— Doncs vina, que la sentiràs. Està clar que no és d'aquelles tan innocents que tu preferiries, però, vaja, ja ets prou gran per poder pendre-hi part sense sufocar-te.

— Ja t'he dit que preferia entregar-me al plaer que pot proporcionar-me un bon llibre.

— I rebutges la nostra companyia, oi?

— Et repeteixo que no.

— Bé, vaja, parla clar. Tens por que surti a parlar-te d'allò, veritat? No, home, no; et prometo que no em mouré de la terra.

— Ja saps que les teves paraules — que Déu et perdoni! — no em faran pas vacil·lar en les meves creències.

— Ja et dic jo que si a gú te d'anar al cel de corre cuita seràs tu!

— Tot esperant que així siga i que tu puguis acompanyar m'hi, ja em dispensaràs que vagi a la meva dèria.

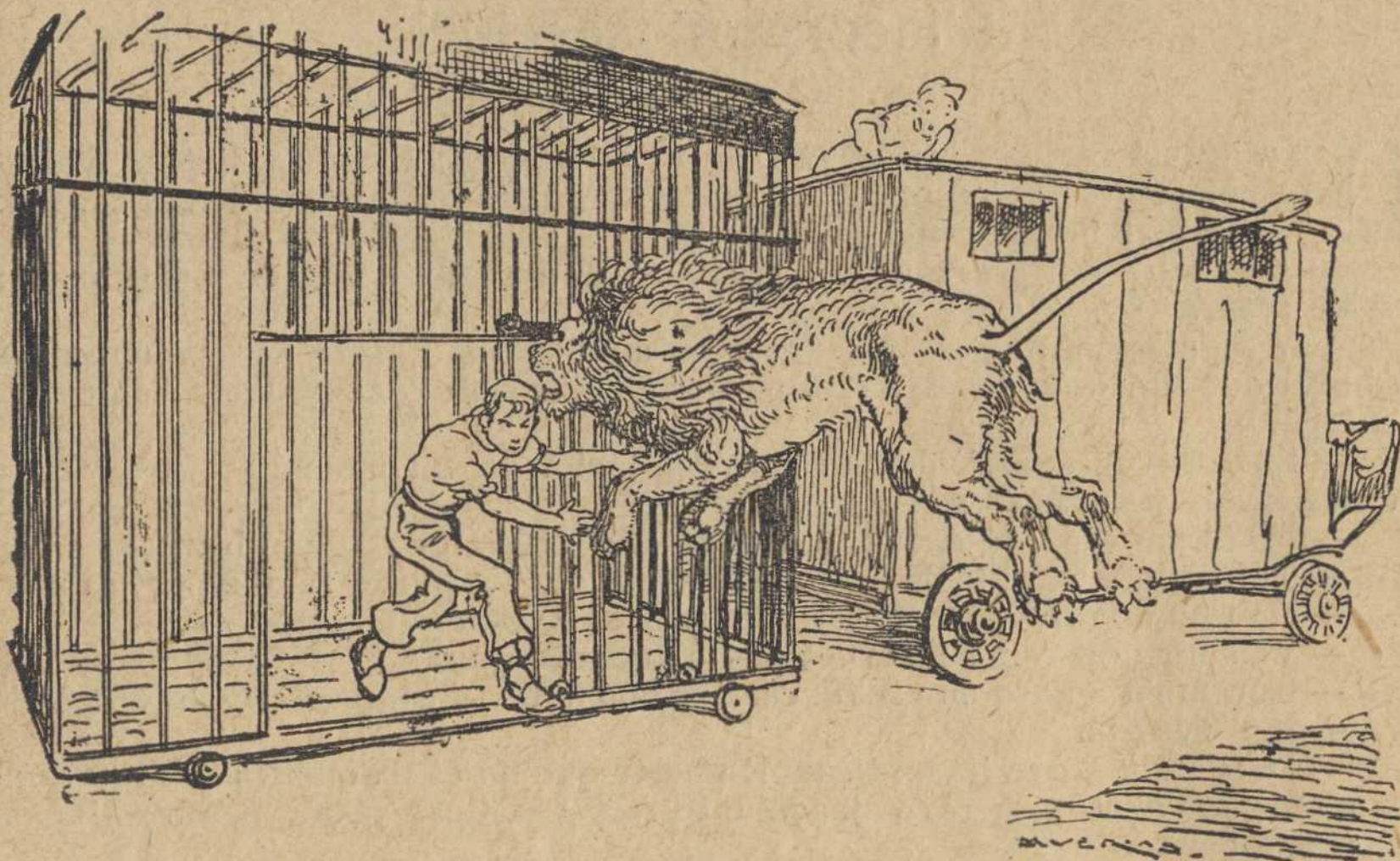
I Metzger deixà la plaça de les tendes i enfiànt per un carrer de vagonets captonés — estatge de la *troupe* nombrosíssima — féu cap a l'extrem de l'acampament, allà on no podria tenir altra companyia que la de s infants d'aquel·l barri de suburbi que miraven encuriolats entre les fustes de tanca.

Lluny de les rialles grosses dels altres mossos del gran circ ambulat, podria entregarse confiadament i sense destorb a les delícies de la lectura. Les

feres confiades al seu càrrec estaven ja servides i fins l'hora de sopar res no tenia a fer. Podia disfrutar, doncs, d'una llarga estona de lleure.

Era el seu costum de cada tarda. Fos en el país que fos — car la caravana corria tota Europa — ell cercava aquell a estona de solitud, la cercava perquè en tenia necessitat absoluta. Certament que entre el crescut personal de la *troupe* hi havia gents de totes menes i no pocs els que e. en cristians. Però inclús aquests es sentien tan deslligats de tot el que és l'element bàsic de la bona doctrina, que Metzger es trobava sol entre tanta gent. Val a dir, però, que ningú no el molestava si ell acomplia els deures que la seva fe li imposava, car, com és natural, l'autoritat suprema del director — empresari no es sortia dels límits tècnic-financiers que lligaven aquell petit món en moviment continuat.

Un home tan sols desentonava en aquella general tolerància. Era Garther el seu adjunt, el seu més proper company de treball. Descregut, burleta, se se res que el preocupés sinó era el beure i el jugar d'amagat dels seus superiors no parava mai de ferir-lo en els seus més cars sentiments, bromejant de les coses més respectables i tractant de fer-lo pensar més en el gaudir de la terra que en la felicitat del cel.

D'ell fugia principalment Metzger, quan e descans li ho permetia. En la lectura de llibres que li parlaven a l'ànima oblidava completament el seu sofrir de cada dia tenint d'escoltar les insolències d'aquell company malaurat. I en la contemplació del cel que anaven envermellint els raigs del sol morent es sentia més confiat en assolir un dia aquella benaurança somiada.

*
* *

La representació de la nit anava desenrotllant-se amb l'èxit de costum. El públic que omplia l'espaiós circ premiava amb xardorosos aplaudiments els

exercicis arriscats dels gimnastes i l'actuació encertada de *jongleurs* i equilibristes.

Mancava encara el *clou* de la vetllada, el plat fort del programa; l'exhibició dels ferotges lleons sots l'imponent domini del director de la companyia el domador més temerari dels moltíssims que es dediquen a semblant tasca.

Metzger i Garther, els mossos als quals era confiada la cura de les feres aquelles, es disposaren a fer-les entrar a les gàbies portàtils. Adaptant-les a les que ocupaven durant el dia els lleons, no tenien més que fer-los decidir a canviar per una estona d'estatge per mitjà d'unes llargues fustes, i per caure després la porta reixada.

Havien fet ja el trasllat de la meitat de les feres, quan un esdeveniment impensat posà una interrupció a la tasca. Per no ésser ben fermades les rodes de la gàbia portàtil, aquesta es separà sobtadament de la fixa, la porta de la qual era ja oberta, i el lleó trobà afranquit el pas per un espai suficient entre porta i porta.

Garther, esverat de debò, cercà la salvació anant-se a refugiar en un vagó proper. Metzger restà aparentment més tranquil i sols pensà de quina forma podria evitar la tragèdia que anava a desenrotllar-se. De moment se li ocorregué cridar demanant auxili, però es repensà tot seguit preveient el pànic que podria produir-se si l'alarma era coneguda per la gentada que emplenava el circ.

Alçant els ulls al cel amb un prec mut i fervent d'ajut, anà reculant a poc a poc si volgués cridar damunt d'ell l'atenció del lleó. El seu desig fou complagut car la fera se'l mirà de fit a fit una breu estona, com si no es fés massa de les intencions d'aquell home que semblava desafiar-lo. Durant aquell temps. Metzger s'asserenà del tot i prengué una decisió: fer d'esquer a la fera i engarjolar-la si li era possible. Certament que corria el perill d'ésser atrapat i ferit, però, mentrestant impedia o almenys retardava fins que arribessin socors, la tràgica incursió del lleó lliure en la grandiosa tenda on es celebrava la funció.

Movent-se lentament, es col·locà davant mateix de la porta oberta d'una de les gàbies que estaven preparades per a rebre noves feres i des d'allí esperà l'escomesa de la que tenia al davant. Per fi aquesta es decidí i prenent impuls es llençà damunt la presa que considerava ja segura. Metzger fou amatent a desviar-se i el lleó caigué rodolant en la gàbia mentre el nostre heroi feia davallar amb rapidesa la porta de ferrats barrots.

En veure clos l'incident que tan mals resultats podia aportar, Garther deixà el seu refugi i anà a felicitar el company per les seves serenitat i valentia.

— No val pas la pena! — s'excusà modestament Metzger.

— Doncs creu que t'admiro de tot cor!

— Mercès. T'ho agraeixo, però et prego insistentment que no en diguis res a ningú.

— La teva acció bé mereix ésser coneguda.

— Si la he duta a terme ha estat per altruïsme. No vull, doncs, que pugui ningú pensar que cerco una recompensa.

— Es que si que la mereixes.

— Tant se val. Et demano de debò que tot el passat resti en secret.

— Però si hi ha secret, no podrà havert-hi premi. I si tal sacrifici resta inconegut...

— No tinguís por, que si ell mereix un premi, un dia o altre el tindrà i molt més complet del que em donaria el nostre director.

I Metzger signà amb el dit la volta estrellada del cel.

JORDI CATALÀ

CONSULTORI GENERAL

[GRATIS DE 6 a 3]

Pepet. — Qui inventà el boxeig.
L'arbre anomenat *Pinus pinea* o pi ver. Des de la seva creació aquests arbres estan fent pinyes.

Qui inventà les col·leccions zoològiques?

Noé.

Corredor. — Quant hi ha a peu de Barcelona a Moscou?

Uns tres o quatre mesos. Si pren el tranvia de Badalona estalviarà dues hores.

Caçador. — On es troben les garces?

A la Boqueria, per perdiu.

Es molt apreciada la llebre?

Ho era. Però amb la competència que li fa el gat i la llebre elèctrica que

han inventat a Anglaterra, ha perdut molt.

Com es caça millor el senglar?

Al plat, amb forquilla.

Quina és la cacera més perillosa que es pot fer a Catalunya?

La d'anecs i coloms prop d'una masia, si el pagès té escopeta per tornar-s'hi.

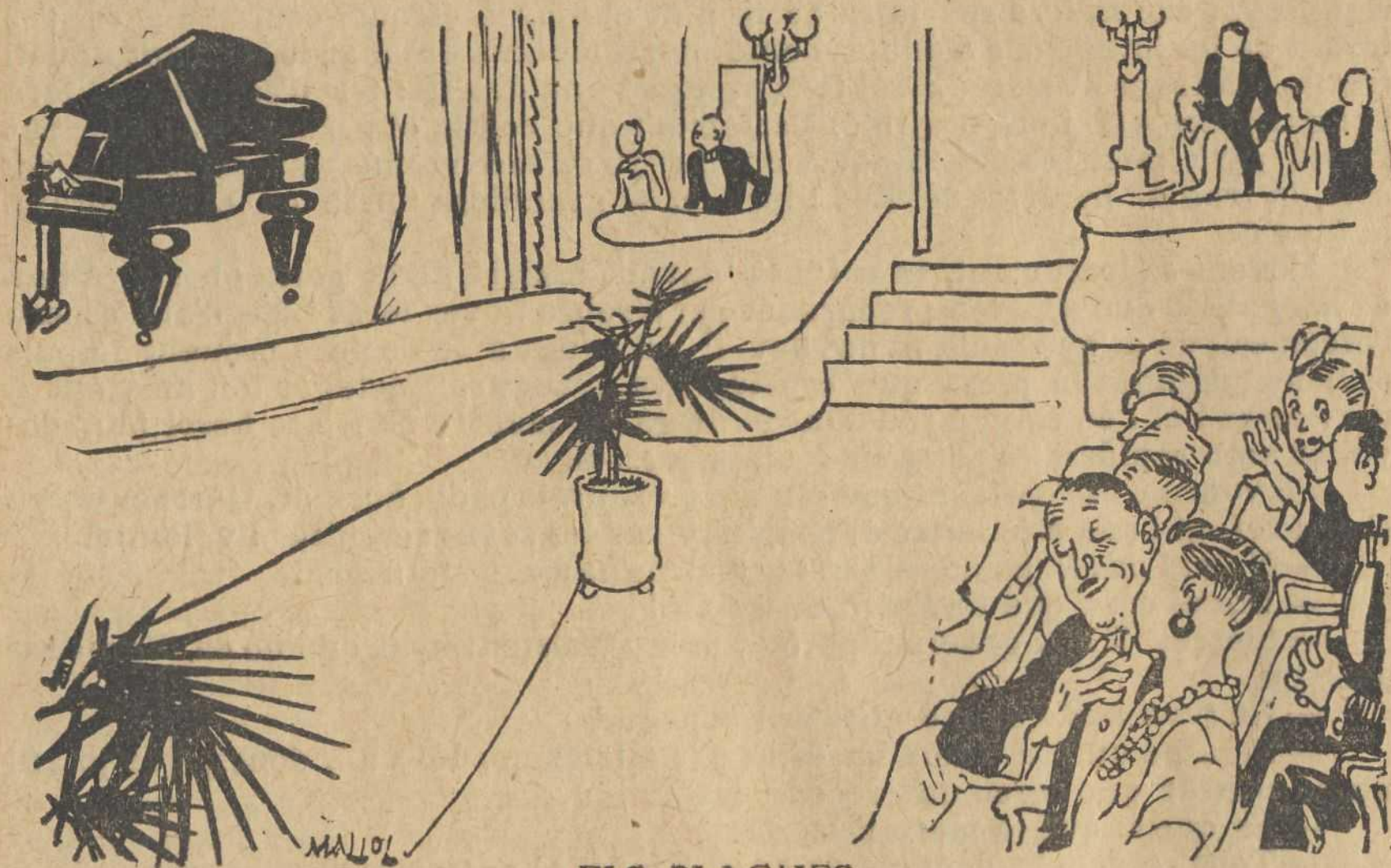
Són fàcils de caçar les guatilles?

Molt. Més aviat s'atrapa un mentider que un coix, diuen.

Pastoret. — Què he de fer quan e's bous em fugen?

Anar-los al darrera amb el flabiol sonant.

GUILLEM D'OLORÓ

ELS PLAGUES

— A mi senyoreta, doni'm obres de Beethoven. Oh, les obres de Beethoven em transporten senyoreta, em transporten!..

Els del darrera: — Llàst ma que aquest concertista no en toqui alguna, i que el transportés ben lluny!..

Una vegada...

L'acolliment

PERÒ què tens, filla meva?

— No res, mare.

— Es inútil que vulguis d'ssimular. Et penses que no ho veig que et passa alguna cosa?

— Us dic que no.

— No m'enganyaran pas les teves paraules. Fins el teu pare ho ha notat que la tristesa et té guanyada. Ets ben diferent del que abans eres.

— El temps passa i...

— Potser si que vols dir que et fas vella! A's divuit anys no pot estar-se consirosa i callada com tu estàs tot el dia. Oh, i amb el teu caràcter! Sempre havies estat riallera i garlaire, propensa a cantúries i a jocs alegres.

— Abans, abans...

— I ara, per què no? Ja ho sé, però, de què ve. Veritat que estàs enamorada d'aquell desconegut que un dia vares trobar a la font?

— Jo?

— No vulguis fer la desentesa, car ja sé prou que he posat el dit a la llaga. No està pas bé que una noia no vulgui ésser franca amb la seva mare.

— Doncs sí, vaja, teniu raó.

— Prou que ho sé.

— Des d'aquell dia — i ja fa dos mesos — que no he deixat de pensar en el cavaller.

— Cavaller, cavaller!.. Si era el que ens pensem, no és pas aquest el tractament que li escau.

— Es que jo no puc creure que fos el terrible Testaferm.

— Vols dir perquè era amable en el parlar i perquè tenia un posat de bon minyó. Hom assegura que aquestes són les artimanyes del bando.er. Es així com es fa ben veure i després pot obrar amb més seguretat i gairebé sense resistència. En lloc d'entrar a les cases a la força — ço que no deixaria d'ésser-li un xic difícil — pot ficar s'hi quasi convidat pels que després seran robats i qui sap si assassinats per ell.

— Vaja, que em resisteixo a admetre que fos ell el que em parlà aquell dia.

— En explicar el seu posat i el seu vestit el teu pare va assegurar tot seguit de qui es tractava. Qui podia ésser, sinó?

— A gun caçador que s'hagués perdut pel bosc.

— Ningú no s'hi aventura per aquests indrets, sinó és per necessitat com nosa tres els llenyataires.

- Així i tot...
- Vaja, tonteta, oblida aquell dia que vares tenir la mala sort de trobar-te amb aquell malvat i no et preocupis. Amb tants festejad rs com tens no et serà difícil de triar el que més et plagui i el que sigui més honrat i més treballador.
- Ai, mare; el cor em diu que o em casaré amb ell o amb ningú més.
- Molt sovint el cor diu el que volem que digui.
- Doncs jo us asseguro...
- Calla. Vet aci el teu pare que arriba.
- El llenyataire entrà en la cabana.
- Santa nit que Déu ens dó.
- Santa nit. Véns un xic tard, avui.
- Hem treballat una mica lluny i hem aprofitat fins les darreres c'arors, car podria molt ben ésser que demà no poguéssim.
- I doncs?
- Han sortit uns núvols negres i espessos pel forat de Rocanegra i no fóra res d'estrany que aquesta nit tinguéssim temperi.
- Tanco, doncs, la porta?
- Sí, i passa-hi la travessa, Avui un company ha vist en Testaferm i tot fa creure que no s'ha allunyat d'aquests indrets.
- Voleu dir que era ell, pare?
- Gràcies a Déu que et sento la veu, Guideta... Si, si, era ell, encara que un que no l'hagués conegut bé l'hauria pres per un cavaller. Diu que anava tan mudat, amb una llarga ploma al capell i embolcallat en una capa verda.
- Es el que jo dic sempre a la noia: Cal no fiar-se de les apariències.
- Guideta no replicà. Anà als fogons i enllestí el sopar, mentre la dona del llenyataire tancava amb tota cura porta i finestres. Després es posaren a menjar i parlaren de coses indiferents.
- De sobte, esclatà un tro i seguidament es posà a ploure amb una força extraordinària.
- Ja ho deia jo que tindriem aigua. I que em sembla que no caurà sola.
- Tenia raó, l'home. A més de la pluja que cada cop era més forta i més espessa, els llampecs aclarien l'espai i el bramul dels trons gairebé s'aconseguien l'un a l'altre.
- Infeliç del qui va pel món en una nit com aquesta — filosofà la dona.
- Un hom és pobre — féu el llenyater — però en considerar que es tenen

CARPETES DE COCO I ALFOMBRETES

La casa que les ven millors i més barates

Cortines Orientals CLOSA-PRESAS

Capellans, 2, bis
Telèfon 1079-A

— En aquest país no tenim terme mig. Fins ara dèiem que el port de Barcelona era un dels més cars del món i ara de cop i volta volem fer el port franc.

.....

quatre parets en forma de casa i una família que t'estima, gairebé un hom es creu ric. Els pobres rodamons que amb un temps així...

Callà de sobte, car tres cops donats amb força damunt la porta ressonaren per tota la humil caseta.

Pare, mare i filla es miraren sense gosar dir paraula. Llurs cors batien desacompassadament i en llurs rostres estava retratada la por que sentien.

Sonaren altres cops i s'oi una veu ferma que demanava acolliment:

— Obriu, si us plau, que Déu us ho pagarà.

La noia es sentí compadida del vianant.

— Deixeu-lo entrar, pare.

— Que ja sabem qui és, per ventura?

— Ho ha demanat en nom de Déu i això és prou per accedir-hi.

El llenyater res no respongué. Es limità a apropar-se a una finestra i obrir-la cosa d'un dit. La fosca no hauria deixat veure res, però els llampecs es repetien amb tanta freqüència que no tingué d'esperar gaire per albirar el personatge que esperava impacient sota la pluja.

— Juraria que és en Testaferm — exclamà, tancant de nou la finestra. — El mateix capell i la capa verda.

— I això què hi fa? — replicà Guideta. — Hom té de fer el bé sense mirar a qui es fa.

— Però ficar-se un lladregot a casa...

— I bé, què voleu que ens robi. Si vingués a fer mal no vindria pas ací.

— Té raó, la noia — corroborà la mare.

— Vaja, doncs, obro. No vull que un pes a la consciència em turmenti.

El llenyataire obrí la porta de bat a bat, mentre Guideta tirava una bracada de llenya al foc.

— Mercès, bona gent, mercès — féu el nou arribat. — Estic moll de cap a peus i, a més, perdut en el bosc. Aquest maleït Testaferm en té la culpa, però ja caurà un dia o altre a les meves mans.

El desconegut s'apropà al foc i les flames il·luminaren el seu rostre. Gu-

deta no pogué reprimir un crit: en ell havia reconegut el cavaller dels seus pensaments. Ell també la reconegué:

— Oh, la meva inoblidable donzella de la font! Per fi torno a trobar-te. Déu sap prou bé que més que el desig de capturar jo tot sol e terrible bandoler, emmenava els meus passos cap aci la fretura de tornar-te a veure per tal de dir-te com et vull i preguntar-te si vols ésser la meva esposa.

— Permeteu, jovencell — féu el llenyataire — que us preguntí, abans, qui sou. No us coneixem i és natural que...

— Teniu raó. Però no tardareu gaire a saber-ho. El meu pare, el senyor comte, vindrà dintre breus dies a explicar-vos qui sóc jo i com estava necessitats de descobrir la casa de la meva estimada.

— I com porta les coses Nostre Senyor! — exclamà la mare de Guideta, amb llàgrimes als ulls.

— Teniu raó — féu el cavaller, mirant-se dolçament la donzella que somreia i plorava alhora. — He vingut al bosc per caçar un lladregot i el cel m'ha deparat la fortuna de trobar un àngel. Beneïda siga la pluja i el vostre acolliment!

XAVIER BONFILL

LA CIUTAT-HORTA

AHIR vaig trobar en Jofre el Pelat, indignadíssim.

— Què et passa, noi? Que has trobat elastre?

Mirà a un costat i a'tre com fera perseguida i excamà:

— *Favete linguis!* no e mentis el mal temps que prou vindrà! No es tracta de sastres, avui.

— I doncs, què et passa?

— Res, home, que acabo de tenir una idea *estupenda!*

— I per a xò estàs de mal humor?

— Es que ningú no me la vol acceptar.

— Home, digues-me-la, i veurem que s'hi pot fer.

— Es una cosa idea! La solució del problema de la vida! La carestia de les subsistències acababa per sempre.

— Una mena de Xauxa?

— Això mateix.

— El dilluns plouen cabrits — el dimarts plouen perdius — el dimecres lluços vius — el dijous capons rostits?...

— Una cosa així.

— Vinga. Això és el que ens convé. Explica't.

— Doncs bé. Tu saps quant de terreny inusitat hi ha a Barcelona.

— Inusitat?

— Bé, inusat o inutilitzat. No em vinguis amb gramàtiques, ara, que tractem de bucòlica.

— Vinga, doncs. Molt terreny inaprofitat, oi?

— Això mateix. Cada poma, *manzana* o illa, conté una sèrie de magatzems, patis i jardins que es podrien suprimir i convertir-los en terra arable.

— *Arvum* dels llatins, *aroura* dels grecs...

— Això mateix. No sóc tan savi com tu, Guillem, però sóc més pràctic. A l'interior de cada *manzana* hi podria haver l'hort comú dels veïns. S'hi farien cols, bròquils, mongetes, sigrons, patates, etc., etc. Fora regat amb les aigües sobreres que avui van a la cloa i a veguerà i abundantament aemat amb...

— Sí; sí, entesos!

— A més a més, podria haver-hi vastos galliners, conillars i corts porcines, que s'alimentarien amb els re-

sidus que avui s'enduu l'escombriaire. D'aquesta faisó, a les senyores de sa casa només els caldria baixar a l'hort i collir la verdura necessària per cada dia, la gallina per l'escudella i un llo-drigó per rostir, i tornar cap a casa.

— I als seus marits, enlloc de dir-los: Vinc de la plaça, els dirien: Vinc de l'hort...

— Això mateix. Llavors, només haurien de comprar fora casa el mol-tó, la vedella i el pa.

— Mal fet. Per què no instal·lar prats i pletes a's terrats, amb vaca-des i ramats de bens.

— Guillem! tu te'n mofes.

— No, senyor! Les nenes del segon pis farien de pastorel·les, els joves del quart de rabadans i ja veuries quins idil·lis entre la claraboia i la xeme-neia!

— Guillem, rebràs!

— O i a més a més, jo tinc altres idees encara! T'has quedat molt curt, Jofre. Bé és veritat que al costat meu són molts els que es queden curts!

— Jo, per exemple, t'arribo a l'es-patlla ben justet!

— El que vull dir és que encara hi veig més possibili-ats en els teus plans. En primer lloc, cal arrencar tots els p'atans de l'Eixampla i plantar-hi pre-seguers, pereres, figueres i tarongers. Llavors tindrem els postres a la porta. Semblarà aquella jota que diu: *A tu puer a planto un pino y a tu ventana una parra*. O i ara que hi penso! Als balcons caldrà plantar-hi parres i fer-hi el vi per a la família.

— Oh gran Teh-ka Khuitha! senyals de ferradures; per aquí hi han passat europeus!

.....

— Guillem, tu desvarieges.

— Ca, home. I escolta! com que ho tindrem tot a casa i no ens caldra sor-tir, els carrers no serviran per res. Els desempedrem i hi plantarem blat i arròs. Aleshores si que podrem dir com aquell còmic que s'equivocava: *La sopa està en la calle!*

I les clavegueres, com que ja no tindran utilitat, les farem servir per plantar-hi xampinyons.

— No se't pot parlar de res, Gui-llem! Me'n vaig i proposaré el meu projecte a l'alcalde.

— Saps què pots fer — vaig dir-li jo per acabar. — Proposa'l a l'alcalde, però no al de Barcelona sinó al de Sant Boi del Llobregat. Allà hi ente-nen més en agricultura.

GUILLEM D'OLORÓ

.....

PATUFISTES! no deixeu de llegir les boniques

HISTORIES DE L'ONCLE JOAN

que publica cada semana el VIROLET

Compreu el VIROLET que és el millor i més divertit periòdic per la ma nada. Iguala o supera els millors de l'estranger.

El nou fulletó d'En Patufet

Amb aquest número repartim el primer fulletó de la nova novel·la d'en Josep M.ª Folch i Torres

LES AVENTURES D'EN BOI DELIT

o

el braçalet de Marciana

La nova obra de la nostra popular Biblioteca serà:

El llibre que voldrà llegir tothom.

La novel·la que interessarà a xics i grans.

L'història que divertirà, que commourà, que captivarà a to's
per l'abundor i qualitat de s seus episodis.

per la finor de les seves belles escenes capdals.

per la noble valentia de l'heroi de l'obra.

per la formosor dels sentiments que hi palpiten.

per la gràcia incomparable d'alguns dels personatges secundaris.

per les ensenyances que, sense tenir l'aire d'ensenyar, es desprenen de la nova novel·la que ha escrit expressament per al

FULLETÓ D'EN PATUFET

en JOSEP M.ª FOLCH I TORRES

Les aventures d'en Boi Delit o el braçalet de Marciana

Amb dibuixos d'en Junceda

Concurs dels gegants

Els gegants de la «Font vella»
d'IGUALADA

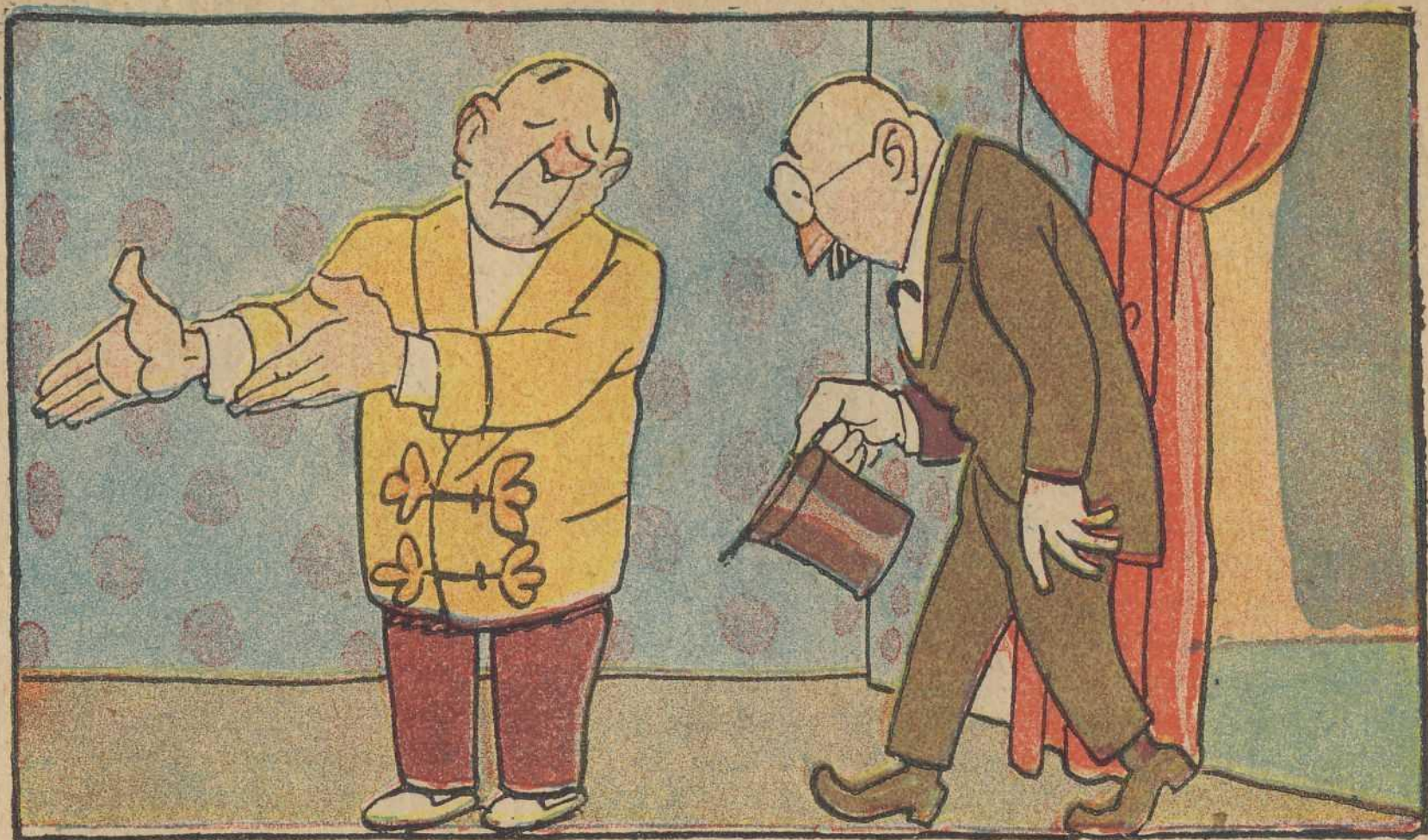
Amb motiu de l'epidèmia de còlera que l'any 1854 féu estralls arreu de Catalunya, els veïns de la Font vella, per tal de veure's lliures de l'epidèmia, imploraven la protecció de la Verge del Pilar, patrona del carrer.

Havent-se lliurat d'aquell contagi, en agraïment a la Verge, decidiren dedicar-li cultes solemnes cada any a la diada del 12 d'octubre.

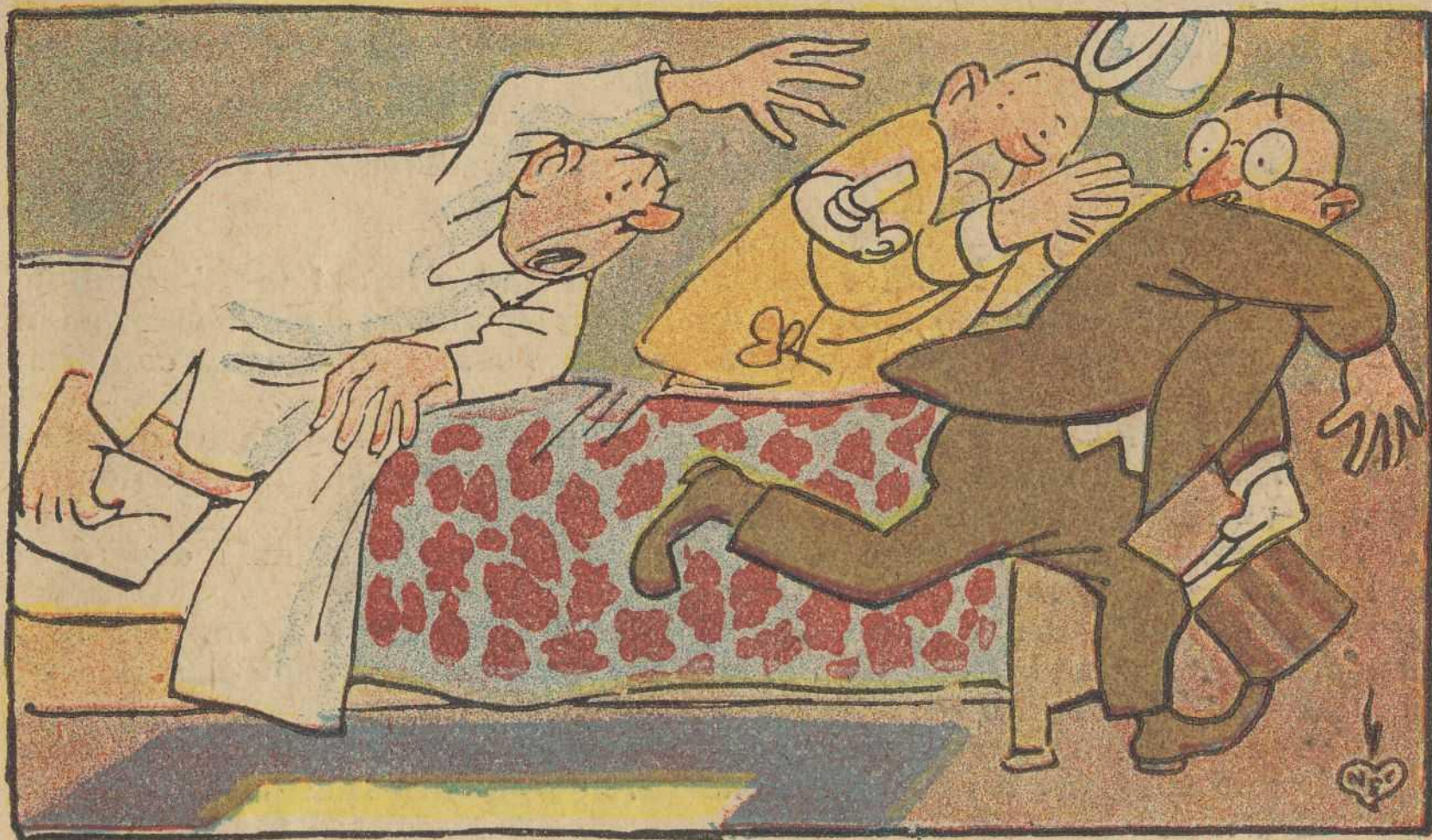
Aquest fou l'origen del gegants que avui reproduïm, que prengueren part des de llavors en la processó que anyalment es celebrà. En les cròniques de dita festa cosnta, l'any 1856, anotada una despesa de 18 rals pel refresc dels gegants... o millor dit, dels qui els els duïen.

Han passat per varies vicissituds, havent estat llogats a Capellades l'any 1885, repintats varies vegades i posteriorment se'ls han afegit nans per a fer-los companyia.

— Entri, doctor, entri; veiam com el trobarà avui el pacient.

— A fora, aquest matasans bunyol, que les seves medicines no em fan cap efecte!

— Caram! I d'això en diuen *un pacient*?

Continuen els misteris

PELS voltants de migdia del prop passat dia 15, m'estava tranquilament assegut al meu despatx tractant d'explicar-me el resultat del partit de la *màxima rifada* celebrat, com tots sabeu, el diumenge, dia 13, per més senyes, quan va venir a treure'm de les meves *cavilacions* un *Boy Messenger* que em féu a mans la següent lletra:

«Amic Pem: He vist en els diaris d'aquest matí que el meu nom figura entre els dels *equipers* del Barça que lluitaren abans d'ahir contra l'equip d'en Zamora, i, per la meva part, jo no tinc record d'haver jugat en semblant partit, ni sé de què va, ni de què em parlen.

»Davant, però, la unanimitat de la premsa, he interrogat, sobre el punt concret de la meva presència al camp de joc en tal d'a, a diferents amics i persones conegudes, i tots, si fa o no fa, s'han limitat a mirar-me de dalt a baix amb posat estrany i s'han allunyat mormolant uns i d'ent-me clarament a'tres que semblava mentida que *encara* estigués tant de broma.

»Cada vegada més intrigat, he corregut a casa un alienista per tal que em digués si tenia trasbalsades les meves facultats mentals, ço que, gràcies a Déu, no ha resultat ésser així, segons el diagnòstic del facultatiu.

»I com que, sigui com sigui, joestic segur de no haver jugat en el partit de què parlen els diaris, veig en tot això un paorós misteri que em fa rodar el cap i l'explicació del qual cerco endebades.

»Això em té aclaparat i atut i m'obliga a pregar-te facis tot el possible per treure'n l'entrellat tu que hi tens la mà trencada.

»Ben afectíssim teu. — Josep Samitier.»

Vaig llegir i rellegir la lletra que acabo de transcriure, i des d'aquell instant vaig ésser jo el qui no sabia on era. Vaig romandre, ple d'astorament, amb el paper als dits, per un llarg espai de temps sense aconseguir cap orientació ni poder-me fer cap determin.

— Què significa aquesta *missiva* d'en Sami? — em demanava jo, sense, però, trobar cap resposta satisfactòria. — Parla seriosament o tracta de prendre'm el pèl? Dormo, somio o estic despert?...

En aquest punt, la minyona entrà deixant-me damunt la taula unes quantes lletres que acabava de portar el carer.

Vaig llegir-les una després de l'altra. N'hi havia tres; deien, poc més o menys, el mateix que la lletra d'en Sami i anaven signades respectivament per en Platko, en Piera i en Sagi.

Com el seu company Samitier, es mostraven sorpresos del que deien els diaris i, com ell, juraven i perjuraven no haver jugat en el partit el resultat advers del qual se'ls hi atribuïa.

La cosa esdevenia, doncs, més i més interessant i prenia un caire insospitat i una extensió que allunyava tota suposició de farsa.

O aquí havia ocorregut quelcom extraordinari o tots plegats ens havíem tocat del bolet a cons quència dels *dos a un* del diumenge.

Vaig dir-me immediatament que no reposaria fins a descobrir tot aquell

- A l'últim vàreu anar a veure el Parc Zoològic del Krone?
- Ca ens en vàrem entornar: No pots imaginar-te la gent que hi havia a les taquilles!
- Home, ho trobo natural: En un lloc on hi ha tantes bèsties hi ha d'haver molta cua!

.....

misteri, i llençant-me al carrer vaig començar a actuar com un jutge d'instrucció en dia de *succe*so extraordinari.

Entaforant-me per mil recons, abillant-me de mil maneres, passant dies sense menjar i nits sense dormir, preguntant, indagant i fent tots els papers de l'auca que pugui fer el millor i més expert detectiu, he aconseguit per fi, al cap de deu dies d'activitat no igualada i de perillosos treballs, posar en clar tot l'ocorregut fins a tenir un a un tots els *fil*s de la tramoia.

En poques paraules us ho explicaré tot.

La comissió o Junta esportiva del Barça, no sabent com resoldre el delicat afer de la composició de la davantera del primer equip, sense indisposar-se amb cap jugador, ni claudicar dels seus premeditats propòsits, va demanar ajut a un acreditat nigromàntic de què disposa pels casos de més compromís preguntant-li que els tragués a tots ells del mal pas, sense *trencadissa* ni enrenou.

El bruixot, després de consultar els astres i la màgia negra, digué unes paraules inintel·ligibles, mentre tocava amb la vareta màgica un perol ple d'un líquid estrany que bullia sense foc, en mig de la sala groga, va tirar-hi un grapat i mig de polvos de la mare Celestina, i va dir:

«Agafareu aquesta aigua i la fareu beure als jugadors més difícils d'acon-
tentar i de més *cuidado*. Això els produirà ço que nosaltres, els màgics, en

diem la *catalèpsia psíquica*, que ve a ésser una mena d'estat de somnambulisme permanent. En aquest estat podran moure's, enraonar i comportar-se com si es'essin desperts, sense, però, estar-ho, i córrer amunt i avall del camp com si fossin ells, però sense ésser-ho, perquè no seran ells mateixos en cos i ànima els que jugaran, sinó *llurs formes materials*, sense memòria, enteniment ni quasi voluntat.

»En una paraula: el que el públic i els jugadors contraris tindran davant dels ulls no serà en Piera, ni en Platko, ni en Sami, ni en Sagi, sinó l'*ombra* de cada un d'ells i res més que l'*ombra*. Una mena de *visions* que empaitaran la pilota amb moviments purament mecànics, sense saber el que es fan, ni tenir esment d'on es troben.»

La comissió esportiva exceptà la solució del nigromàntic creient que, un cop *ensopits* per l'aigua misteriosa els quatre jugadors més cridaners, s'acabarien les exigències, i la composició de l'equip seria la cosa més planera del món.

Envià, doncs, disset jugadors a Santa Cristina i allí, d'acord amb l'entrenador, encolomà l'*aigua fatal* als quatre asos, Piera, Sagi, Platko i Sami, i esperà tranquilament els esdeveniments.

El resultat no pogué ésser més catastròfic: dos gols a un a favor dels blans-blaus i el descrèdit de les quatre víctimes potser per sempre més. Perquè atuïdes per l'aigua maligna del nigromàntic, meditaven les jugades amb tanta parsimònia i es movien amb tanta lentitud, que quan arribaven als nassos d'en Zamora tot l'equip contrari s'havia replegat i formava *el quadro* davant del seu capità, la porta del qual resultava, en conseqüència, *imperforable*.

I aquesta badada ho explica tot. Explica la sorpresa dels jugadors que no eren al camp més *que de nom* i explica el contratemps sofert pel primer equip del Barça al camp de la Carretera de Sarrià, tal dia com el tretze de novembre de mil nou cents vint-i-set.

Si jo pogués ara parlar seriosament, encara que no fos més que una mica, acabaria dient allò de què «... no s'hi pot ésser dues vegades...» però com que la serietat no m'escau *ni de per riure*, em limitaré a dir que tal dia farà un any i a desitjar que en la pròxima vegada Déu hi faci més que nosaltres i que ens guardi de prendre mal i d'aigües calentes.

PERE PEM

AVIS ALS PATUFISTES!

Abans de comprar les vostres robes d'hivern visiteu la casa

BALTA

La més acreditada per la qualitat immillorable dels seus gèneres i a preus sense competència.

La casa **BALTÀ** no té competència a Barcelona, on trobaran de tot, sedes, llanes, cotons en gran assortits d'última moda a la

Casa BALTÀ, Banys Nous, 11 i Cecs de la Boqueria, 8. - Telèfon 779 A

PÀGINES VISCUDES

El cop de pedra

EL jove conferenciant acabà la seva brillant disertació pedagògica sobre l'educació dels infants, i una salva d'aplaudiments esclatà darrera mateix del seu «he acabat», pronunciat amb una elegant senzillesa d'home satisfet del seu treball, una mica comparable el seu gest al dels gimnastes de circ quan acaben llur difícil exercici i sol·liciten el premi del públic.

El jove pedagog tornava d'Alemanya i de Suïssa; havia visitat manta

institució pedagògica; arribava empapat de teories, atapeïda la memòria de noms il·lustres corresponents a pedagogs de fama mundial, i tot havia sortit a relluir en la seva conferència, de faiso que l'admiració i l'entusiasme de l'auditori ja no podien ésser més encesos.

De la seva peroració se'n desprenien una pila de conclusions sovint contradictòries, però novíssimes, agosarades, destructores de vells motllos, prodigiosament sorprenents.

Era, en conjunt, el triomf de la raó damunt del sentiment irreflexiu: Era l'afirmació de l'enteniment i la negació d'aquesta cosa tan tronada que en diuen cor. Era la victòria del somriure escèptic, potser cinic, sobre la llagrimeta sentimental...

Després de l'acte, uns quants membres de la junta de l'Acadèmia acompanyaven el conferenciant entorn d'una taula, on era servit un te amb pastes.

Entre els senyors que allí es trobaven, un n'hi havia, ancià respectable, però una mica donat a la seva, que no deixava d'ull el jove pedagog, fins l'extrem que ell tingué d'adonar-se'n.

Un moment els dos d'ambdós personatges es van trobar.

— Perdoni; em sembla que vostè no m'és desconegut — digné el conferenciant, més que per res, per donar lloc a que aquell senyor expliqués la seva insistència a mirar.

Un dels presents es cuidà de fer la presentació:

— Es el senyor X..., el contista tan cònegut.

Jove pedagog i vell contista es van donar la mà.

— El felicito sincerament — va dir-li el senyor X. — Tot el que vostè ha dit, palesa la seva erudició i el seu talent i no és cosa de dubtar que quan hauran passat pel sedàs de l'aplicació pràctica i de l'experiència a casa nostra les seves teories faran un gran bé als nostres infants.

— Moltes gràcies — respongué el jove pedagog. — Jo he tingut una mica

de por, en saber el seu nom, que vostè no jutjaria tan amablement el meu sistema. Temia, en una paraula, que no mereixeria el seu interès.

— Doncs anava equivocat — respongué, somrient el senyor X — Miri si mereix el meu interès, que mentre vostè anava llegint aquella sèrie d'exemples per provar l'eficàcia dels procediments «cerebralistes», a mi em venia a la memòria un fet que jo mateix vaig presenciar, res de literatura, sap; un cas real, i que potser seria bo que vostè l'expliqués a continuació dels seus exemples, si per altra cosa no, per tal de mostrar als seus futurs auditoris que és sempre perillós fer afirmacions absolutes, i no mirar més que un caire de les coses.

Amb aquestes paraules n'hi va haver prou per a despertar la curiositat de tots els que allí estaven presents, i van coincidir tots a demanar al senyor X. que expliqués el seu cas. El senyor X, no s'hi pogué negar.

*
**

Fa alguns anys d'això. Una malaltia llarga i terrible m'havia deixat només que amb la pell i l'os, sense forces, envellit prematurament.

Per consell del metge, sortia cada matí a prendre el sol cap aquells camps dels voltants de la Sagrada Família, en aquell temps més despoblats que avui. L'hivern barceloní tan dolç, tan clar, vessava en aquells indrets aquella tebior assolellada que és tan agradosa als vells i als malalts.

Quan em sentia massa cansat m'asseia en alguna de les pedres que hi havia a una de les vores del camp, a recer d'una paret.

Altres persones, vells principalment, alguna dona amb infants, prenien també el sol allí. Entre elles hi havia un vellet amb el que vaig lligar alguna amistat. Era un pensador modest que tenia la conversa bona i interessant, un filòsof a la seva manera.

Sovint, a la sortida dels col·legis, feien irrupció al camp bandades de xicots que s'escampaven jugant a gapes, a rescats, a ratlla.

Com succeeix entre la gent gran, aviat entre la xicalla del camp es van formar dos partits. La rivalitat entre ambdós bàndols, es traduí aviat en un seguit de cops de pedres que feia esgarriar. En aquell temps el futbol no s'havia encara popularitzat gaire i el bèlics instints dels xicots de barriada s'expansionava sovint a pedrades. Que s'apunti a favor seu aquest progrés, l'esport.

El meu vell amic s'indignava davant de l'espectacle salvatge que donaven aquells xicots i quan en podia arreplegar algun, el sermonava, li feia les més atinades reflexions, li donava a comprendre els perills als quals s'exposaven i el trastorn que passarien el dia que amb un cop de pedra causessin una desgràcia, la pena dels pares del ferit, el disgust de tots.

Els xicots escoltaven de mala gana, esperant un respir del vell per fugir i oblidar les seves reflexions.

Un dia, el que tantes vegades havia pronosticat el vell, arribà. Una pedra ferí un dels contendents a la cara, produint-li una abundant hemorràgia al nas.

En veure la sang rajar, els companys varen fugir a correuita. No tots, però.

El vell i jo vam acudir per auxiliar el ferit.

— Ja cal que us serveixi d'escarment — predicà el vell als xicots que s'havien atansat. — D'una mica més li buideu u... u!!.

Després adreçant-se al ferit:

— I tu, ja ho veus el que tenen aquests jocs salvatges. Es de creure que

ja no hi tornaràs mai més a fer pedrades. I vosaltres tampoc. Almenys, que aquesta desgràcia hagi servit per acabar amb aquests jocs incivilitzats.

Els xicots escoltaven, sense saber on mirar. Es veia però que ni una d'aquelles paraules no tenia la sort de fer vibrar una fibra de lurs cors. Escoltaven les reflexions i potser en el seu interior les consideraven justes i raonables; per tant llur raó les acollia, no pas llur sentiment.

Llur sentiment es manifestà, però, i no pas de la millor manera.

Vam portar el ferit a la farmàcia. L'apotecari, tot curant-lo, es va desfer en impropèris contra els xicots.

— Ah, si jo manés, els ficaria tots a la presó, i encara una bona tunda al damunt.

Els xicots escoltaven les amenaces amb el mateix posat impermeable amb què acabaven d'escoltar les reflexions raonables del vell.

En sortint de la farmàcia ens vam acomiadar del ferit i dels seus companys. Jo mateix vaig creure'm obligat a dir-hi la meua:

— Vaja, adéussiau; i, ara, que no hi torneu mai més.

Només havíem fet dues passes enllà que vam sentir el ferit que deia, tot alçant el puny.

— Aquesta, me la pagaran.

I l'endemà, el meu vell amic i jo vam presenciar la més cruel de les batalles. Ni temps havíem tingut per donar-nos que els xicots arribaven al camp que ja un núvol de pedres voleiava d'una banda a l'altra.

El meu vell amic envermelli d'indignació.

— De què m'ha servit sermonar-los tant! Quin cas n'han fet de la trista experiència d'ahir!

Amb el bastó alçat el meu vell amic s'encaminà cap els xicots, tot proferrint amenaces.

En veurel' arribar, hi hagué entre els contendents un moment d'expectació.

Tot seguit, però, es van refer, i una veu sorti d'entre els xicot:

— A fora l'avi vell!

I tots a la una:

Avi vell

calces de budell!

L'home enrabiàt, seguí avençant amb el bastó en l'aire, empaitant a l'un i a l'altre, descarregant el bastó quan ja el xicot se li havia escapat.

Però no tot van ésser burles.

Un dels xicots, encara amb la pedra a la mà, l'apuntà d'un tros lluny i llençà la pedra.

El pobre vell va rebre la pedrada a front, el bastó se li desprengué de la mà, i el pobre home caigué d'esquena a terra, al peu d'un arbre.

Els xicots van fugir per totes bandes, mentre alguns dels que havíem presenciat el fet corriem en auxili del pobre vell.

Un doll de sang li brollava de la ferida i semblava m'g esvaït.

Vam alçar-lo, i recobrà tot seguit el coneixement. Instintivament es ficà la mà a la butxaca per treure'n el mocador i se'l portà a la ferida.

— No és res — digué, somrient. — No ha estat res. El cop m'ha fet perdre el món de vista i per això he caigut. Però, no és res. Moltes gràcies a tots vostès.

En aquell mateix moment arribava un agent de policia portant un xicot

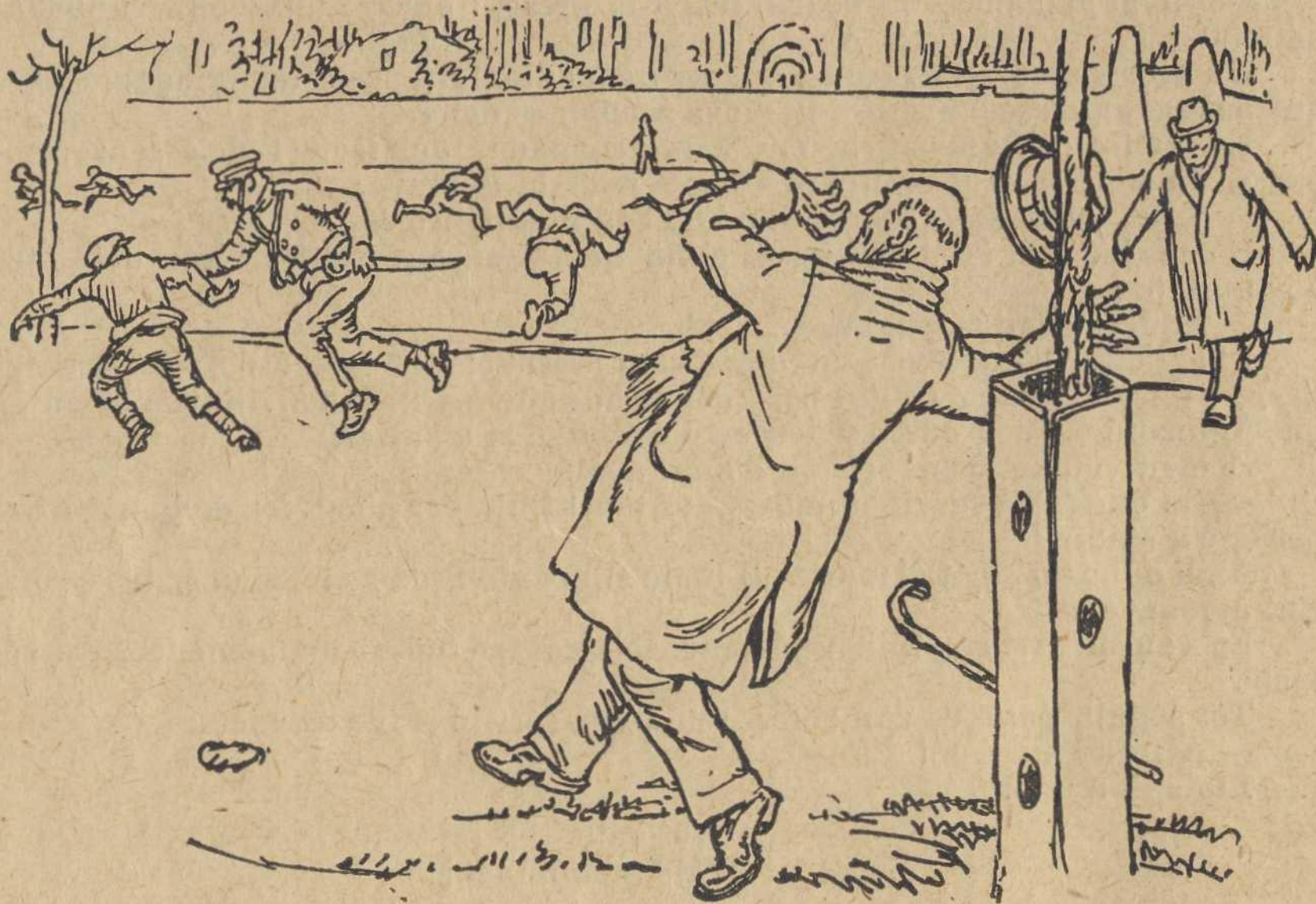

agafat pel braç. Seguien a certa distància els seus companys amb l'espant i la consternació que no cal dir en veure pres un dels seus.

En el moment de la fugida l'agent de policia passava, i, a instàncies d'un home que havia presenciât l'agressió, va agafar el culpable i el portà a presència del vell ferit.

— Aquí té el pillet que li ha tirat la pedra digué l'agent, presentant amb una estiragassada el culpable.

El vell ferit se'l mirà i no pogué dominar l'impuls de compassió que envai el seu cor en veure la pal·lidesa mortal que cobria el rostre d'aquell infant.

Esporuguit, tremolós, amb un terror espantós reflectit en els ulls, el xicot es mira la seva víctima.

El vell l'havia reconegut tot seguit. El xicot ho compregué. Ja en el moment de llençar-li la pedra, els seus ulls s'havien trobat amb els del vell, i ara es reconeixien.

Era inútil negar.

— Es aquest el que l'ha ferit — declarà l'home que l'havia fet agafar.

Un grup de gent presenciava aquesta escena.

El vell tornà a mirar l'infant que li havia tirat la pedra, i movent el cap a dreta i a esquerra, digué amb molt d'aplom.

— No. No és pas ell.

El noiet alçà els ulls cercant els del vell, a punt de plorar de tant d'agraïment. perquè ell no podia dubtar que el vell no l'hagués reconegut de seguida.

— Doncs jo us dic que si que és ell el que us ha tirat la pedra! — afirmà enèrgicament l'home que havia denunciat el noi.

— No ha estat ell — repetí el vell, somrient a la mirada anguniosa que el culpable acabava d'adreçar-li.

— Doncs digueu vós mateix quin ha estat? — féu l'home mostrant els companys del culpable.

Entre aquests es féu un moviment d'esglai, que cessà en sentir que el vell responia, somrient.

— Tampoc ha estat cap d'aquests.

Jo començava a endevinar el propòsit del meu vell amic.

— Qui ha estat doncs? — preguntà el policia.

— Jo mateix — respongué senzillament el vell. — Amb la fúria que portava empaitant-los, i curt de vista com sóc, he topat contra aquest arbre i m'he ferit jo mateix.

Se'l van creure o no se'l van creure, però és el cert que el policia deixà anar el noiet i que la gent s'escampà cadascú pel seu cantó.

Jo vaig voler acompanyar el vell a casa seva.

No havíem fet encara dues passes que ja ens aconseguia el noi culpable.

El pobre infant, encara tot pàl·lid i tremolós es posà al davant del vell ferit i anà per dir-li alguna cosa. Alguna cosa que l'emoció no li deixà dir.

Llavors, obeint un impuls irresistible del seu cor, el noiet s'agafà a la mà del vell i s'inclinà vivament al seu damunt per a besar-la, mentre dels seus llavis sortia aquest mot:

— Perdó! Perdó!

El vell retirà la mà tota molla de llàgrimes.

Als llavis li pujà una recomanació, però callà. No volgué abusar de la seva situació. No volgué abusar de la seva situació. No volgué explotar el moviment espontani d'aquell infant, que acudia a demanar-li perdó, impulsat més que pel seu agraïment, com ell mateix creia, per la profunda emoció que li havia causat l'acte noble i generós del vell ferit.

Poques passes enllà els companys presenciaven aquesta escena tan comoguts com nosaltres mateixos.

L'endemà, en sortir d'estudi, el noi de la pedrada em vingué a preguntar pel vell ferit; que no havia vingut aquell dia a prendre el sol.

— Tinc por que no estigui malalt a conseqüència de la ferida — vaig dir-li.

El llavi del noiet tremolà en sentir la meva resposta, i estigué un moment sense saber què dir.

— Vostè ho sabrà, demà, si està malalt, i si és de... d'això que està malalt? em demanà a l'últim, després d'algunes vacil·lacions.

— Quan torni cap a casa passaré per casa seva, que em ve de pas.

L'endemà el noiet, junt amb alguns dels seus companys, tornà.

Abans que ell em preguntés res, jo vaig dir-li:

— El senyor Joan fa llit. Es queixa de forts mals de cap, però no creu que sigui res.

El noiet abaixà el cap.

— Quan li vaig dir que tu havies vingut a preguntar-me per ell, es posà més content!..

El noiet també es posà content de saber-ho; els seus ulls, suara tan tristos, es van animar de sobte, i em preguntà:

— Vostè li ho ha dit que he preguntat per ell?

— Es clar.

El noiet vacil·là uns instants. Finalment, decidint-se, afegí:

— I no li ha dit, també, que ja no fem pedrades, i que ja no en farem mai més?

— No li ho he dit; però no deixaré de dir-li-ho avui mateix — vaig prometre-li.

I allargant la mà a aquell noiet, amb la mateixa efusió que si anés a estrènyer la d'un home, vaig encaixar amb ell llargament, afectuosament, se se dir-li paraula... dient-li les millors sense obrir els llavis, amb una mirada de felicitació i d'encoratjament que ell va entendre prou bé.

El senyor X va fer una llarga pausa, després de la qual afegí:

— Es aquesta la meva petita història. Perdonin. Potser no valia la pena d'ésser contada.

I d'un sol glop es va prendre el te que se li havia refredat durant la narració, mentre el jove conferenciant cercava un mot complimentós per fugir d'estudi cortesment.

— Si... Està bé... No està mal...

JOSEP M.ª FOLCH I TORRES

BIBLIOTECA "GENTIL"

El dia 1.^r de desembre sortirà la nova novel·la d'en Josep Folch i Torres

EL JÀRDI ABANDONAT

Il·lustracions per Junceda. Coberta a 4 tintes, per Albert
Preu: UNA PESSETA a tot arreu.

Ha sortit el quart volum de la col·lecció completa de

PÀGINES VISCUTES

per Josep M.ª Folch i Torres.

Dibuixos de Joan G. Junceda.

Preu UNA pesseta

Nota: — Han sortit les reedicions dels volums, I, II i III.

En preparació el volum V de «Pàgines viscudes».

Sant Joan de Déu

En record d'una visita al sanatori
d'aqueix nom, que hi ha a Calafell.

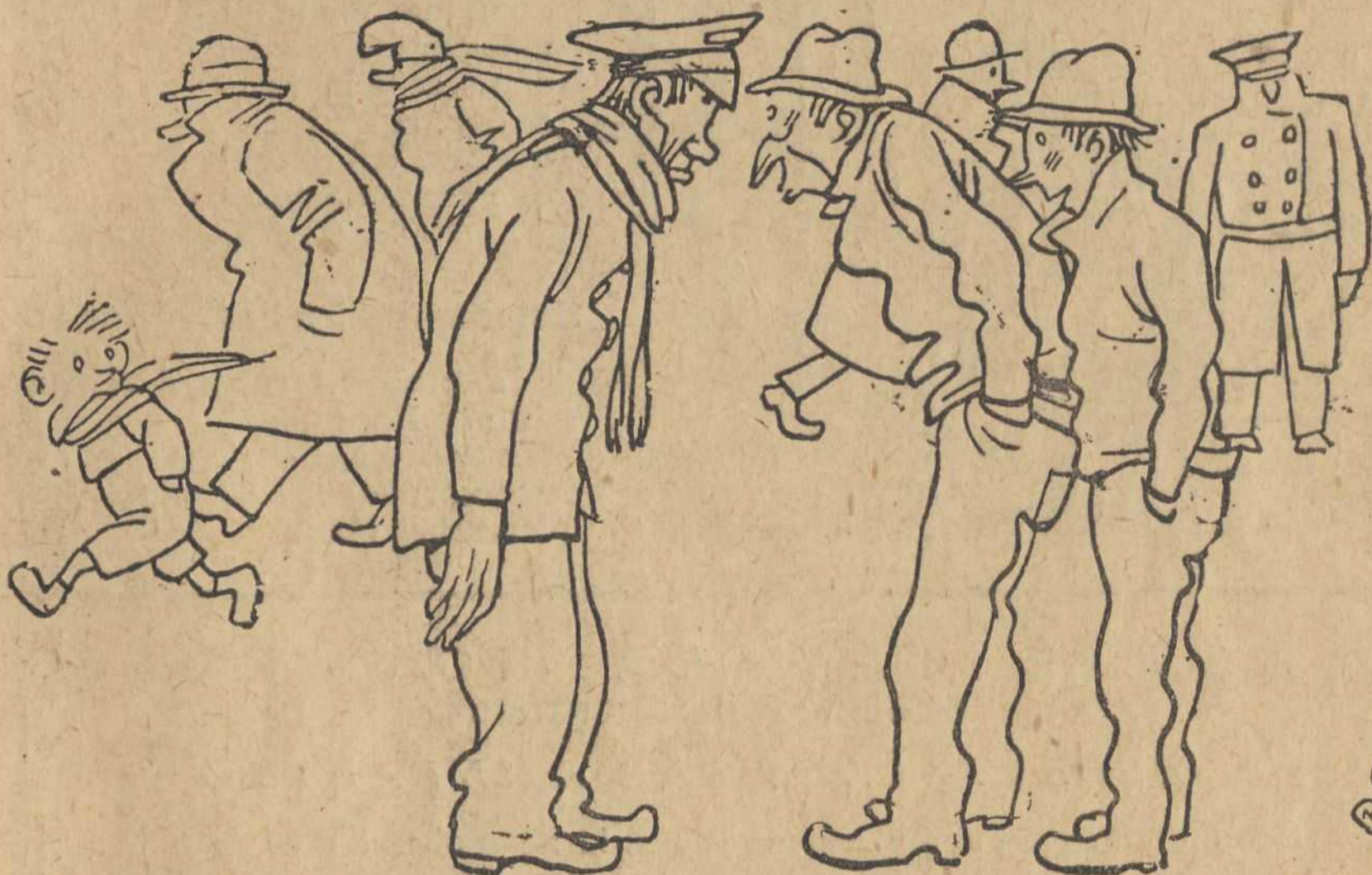
A Mos en Jaume Soler

Abaix, ampla, llisa, la platja formosa,
la gentil amiga dels verds pampolars.
Dalt, un sanatori, de mà generosa,
on els nens hi troben perduts benestars.
Són nens malaltissos, als qua's se'ls fa cfrena
d'una robustesa que han vist decandí.
L'immens «Mare Nostrum» els dona a mà plena
la sava fecunda de l'aire mari.
I la salut torna i el rostre s'afina
i els nens troben joia dins del viure seu
i com una esvelta flor tarragonina

de pietat, s'aixeca «Sant Joan de Déu».
 Germans que a dins vostre serveu la bonesa
 d'una missió santa que és com glop de mel!
 Uns nens us somriuen, ungits de tendresa,
 i sos cors us diuen: «Heu guanyat el cel».
 Vers la pau humana? Hi ha un camí que hi porta.
 Son nom cal aprendre. Com es diu? Bondat.
 Hi ha un bà'sam — prodigi que tot ho aconhorta
 i que tot ho endolça. Son nom? Caritat.

FERMI PALAU CASELLAS

— Pensa que al Banc on estic de mosso a vegades cobro 30 i 40 mil pes-
 setes i en canvi amb 40 duros de sou no puc mantenir els vuit de fam.lia q' e tinc

— Noi, el meu fill i jo estem en una fàbrica d'abrics de pells i ja veus com a
 la sortida tenim d'aguantar el tipo

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Tots els mals de la pell i erupcions de la sang dels infants

Es curen amb rapidesa amb el
DEPURATIU INFANTIL

PASTA POROSA

CABALLERO

De venda a tot arreu

J. CABALLERO ROIG

Apartat Correus n.º 2

ENDEVINA ENDEVINETA

ENDEVINALLA

Me'n só anat als boscos
i allí l'he atrapada;
he segut a terra
i me l'he mirada;
quan més me la miro
més em desagrada;
cap a casa meva
la duc, sí senyor,
que talment diríeu
que em té afició.

Adap JOSEP CARNER

Solucions al número passat

A la tarja: *Agrupació Sardanista de Barcelona.*
A la endevinalla: *Salvi*
A la xarada: *Sebastiana*
Al rombe: *Camil*

TEATRE CATALA NOVETATS

Dircció: JOAQUIM MONTERO

ESPECTACLES PER A INFANTS

Demà diumenge i el propvenent dijous, la nova obra d'En

Josep M.ª Folch i Torres

LA RONDALLA DEL MIRACLE

Espectacle en 3 actes, dividits en 13 quadros. Decorat de *Batlle i Amigó*

TITOLS DELS QUADRES

I Era un pare que tenia dos fills. — II El cor d'un príncep. — III Un somni realitzat o la sor. d'en Quel i en Fel. — IV El príncep de per riure. — V Satalia, la nena trobada. — VI Visita de metge o un malalt que està molt bo. — VII La carrossa us espera. — VIII Un mal encàrrec. — IX Prometatge accidentat. — X El secret del capità. — XI El miracle. — XII La joia de tothom. — XIII L'estel de Montserrat.

Xardoroses ovacions al quadre infantíl *La Carrossa us espera* i a l'apoteosi *la Muntanya d'Montserrat*. En Quel, *Aymeri h*; En Fel, *Galceran*; i el Doctor, *Gimbern t*; us faran riure de debó. Interpreta meravellosament LA RONDALLA DEL MIRACLE els grans artistes Pepeta Fornés, Maria Morera i Joaquim Montero, arrodonint l'admirable conjunt les notables actrius Matilde Xatart, Elvireta Jofre i P. Roca i els distingits actors Just Gómez, A. Xuclá, R. Banyeres, J. Parreño i A. Martí.

Recció i Administració: Cardenal Casañas, 4. — Impremia: Muntaner, 24, interior.

Tots els nens de Barcelona van essent nostres millors amics. I és perquè nosaltres també els tractem com a bons amiguets i ens cuidem que en els nostres establiments hi trobin sempre calçats bonics, elegants i forts i a preus que deixin contentes a les seves mares.

Els nens que es calcen en els establiments

MINERVA

adquireixen un aire distingit, i a més, com que porten calçats fets especialment per a ells, caminen i corren amb tota comoditat, disfrutant amb gran plaer en els seus jocs d'infantesa.

Cada dijous obsequiem els nostres petits clients amb variats i preciosos juguets de regal

Via Laietana, 30

Salmeron, 71; Pelai, 11

Rambla Estudis, 4; Pge. Colom, 2 (entrada Plaça Reial)

XOCOLATA AMATLLER

LA MILLOR
XOCOLATA

EL MILLOR DESDE JUNI